

VÉGH GYÖRGY:

A HERCEG ÉS AZ ŐSZ

Darvakkal jó a herceg és az Ősz a dombok hajlatán — a néma herceg ismerős: én voltam hajdanán.	S hogy éjszakára kelve állt a Hold előtte hirtelen — aztán sokáig hallgatott s elszállt egy fellegen.
Fölötte sok-sok kócsag és sirály körötte emberek — és lesben áll: a holdra vár: kezeben íjj remeg.	Azóta nincs a sárga hold sehol: sötét az éjszakám — bagoly huhog s bokor hajol, a dombok hajlatán.

AZ ELMŰLÁS TAVÁNÁL

Ha itt az ősz, nincs messze már a fagy,
Szívemben rojtos bánat sirdogál —
S úgy kong bennem rég elhangzott szavad
Ó nyár, mint asztalon a pléhpohár,
S míg itt vágyak születnek és remények
Az Elmúlás tavánál üldögélek.

Sietnek sisteregve a habok,
Gyüremelő tajtékok futnak tova, —
Miként csönd a viharban: hallgatok,
Mert mély, oly mély az Elmúlás tava,
S ha elmerülnék most a zúgó árban,
Ó mondd, ki tudná meg, hogy erre jártam?

Itt-ott már készülődik a vihar,
felhők jönnek, villámok és szelek —
s bög-bög, bömböl mint megsebzett bivaly
a szél kürtjelétől fölvert Rengeteg —
s csak üldögélek itt a kénes őszben:
havas sirályok zsonganak fölöttem.